

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie skazanego **W.J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2025 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 21 maja 2025 r. sygn. akt V Ka 1153/24 (V WSU 8/24)

o odmowie przyjęcia zażalenia na zarządzenie z 7 stycznia 2025 r. o odmowie

przyjęcia skargi od wyroku sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 25 lipca 2024 r. sygn. akt V Ka 1153/24,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy;

2. obciążyć W.J. kosztami postępowania zażaleniowego.

[WB]

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 21 maja 2025 r. sygn. akt V Ka 1153/24, sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku z 21 maja 2025 r. sygn. akt V Ka 1153/24 (V WSU 8/24) o odmowie przyjęcia zażalenia na zarządzenie z 7 stycznia 2025 r. o odmowie przyjęcia skargi od wyroku sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w Gdańsku z

25 lipca 2024 r. sygn. akt V Ka 1153/24, wskazując w uzasadnieniu na nieuzupełnienie przez skazanego braku formalnego wniesionego przez niego środka odwoławczego poprzez jego podpisanie.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł skazany W.J., wskazując, że wnosi zażalenie, ponieważ ma do tego prawo, a nie zgadza się z decyzją sądu, bo zażalenie zostało we właściwy sposób podpisane. Wniósł o poddanie zarządzenia kontroli międzyinstancyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja – odpowiednio również na podstawie art. 539f k.p.k. skarga na wyrok sądu odwoławczego – nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia obowiązuje więc tzw. przymus adwokacko-radcowski, który jak słusznie wskazał Sąd wydający zaskarżone zarządzenie obejmuje nie tylko wymóg podpisania, ale też i sporządzenia, skargi przez podmiot profesjonalny. Zgodzić się należy, że co do zasady wymogu tego nie spełnia podpisanie tekstu, który sporządziła sama strona, ani też wyrażona w odrębnym piśmie akceptacja pisma sporządzonego przez stronę, jak również odwołanie się do treści takiego pisma czy też jego przepisanie lub skopiowanie pliku zawierającego takie pismo. Stanowisko takie ugruntowane jest zarówno w orzecnictwie, jak i literaturze przedmiotu (*tak m.in.: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2025 i powołane tam orzeczenia*), choć niewątpliwie każdy przypadek wymaga analizy *in concreto*.

W przedmiotowej sprawie po złożeniu przez oskarżonego skargi na wyrok sądu odwoławczego sporządzonej i podpisanej osobiście oraz nieuwzględnieniu wniosków o zwolnienie od opłaty i przyznanie mu obrońcy z urzędu, Sąd odwoławczy wezwał oskarżonego W.J. do uzupełnienia braku formalnego przez jej sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru w terminie 7 dni oraz jej opłacenie. Reprezentujący W.J. obrońca z wyboru – adw. B.T. wniósł

podpisaną kopię uprzednio wniesionej przez oskarżonego osobistej skargi składającej się z 5 lakonicznych zdań, gdzie podniesiono nienależytą obsadę sądów obu instancji wyrokujących w sprawie, bez powołania podstawy prawnej i argumentacji tego stanowiska. Treść skargi jednoznacznie wskazuje, iż nie została ona sporządzona przez osobę wykonującą zawód prawniczy, gdyż pismo to nie spełnia cech profesjonalnie sporządzonego środka zaskarżenia. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w treści pisma uzupełniającego obrońcy z 30 grudnia 2024 r., które zawiera jedynie krótkie, ogólnikowe ustosunkowanie się do treści tej skargi oraz podpisany przez niego egzemplarz skarg – identycznej pod względem formy i treści.

Zarządzeniem z 7 stycznia 2025 r. sygn. akt V Ka 1153/24 (V WSU 8/24), sędzieja Sądu Okręgowego w Gdańsku na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k. odmówił przyjęcia skargi na wyrok sądu odwoławczego, wskazując w uzasadnieniu na nieuzupełnienie przez skazanego braku formalnego wniesionej przez niego osobistej skargi poprzez jej sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego. Wniesiona w wyznaczonym terminie skarga została bowiem podpisana przez adwokata z wyboru, ale nie została przez niego sporządzona, ponieważ stanowiła kopię uprzednio wniesionej osobistej skargi skazanego. Na to zarządzenie zażalenie, datowane na 24 stycznia 2025 r., w terminie wniósł skazany W.J., lecz pisma tego nie sygnował własnoręcznym podpisem (k.29). Tego braku formalnego, pomimo wezwania w trybie art. 30 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 1 k.p.k. nie uzupełnił w zakreślonym terminie 7 dni, od daty otrzymania wezwania, co nastąpiło w dniu 2 maja 2025 r. pod rygorem pozostawienia zażalenia bez rozpoznania (k. 31). W konsekwencji, ponieważ wniesione zażalenie w wyznaczonym terminie nie zostało sygnowane jego własnoręcznym podpisem, zarządzeniem z 21 maja 2025 r. sygn. akt V Ka 1153/24, sędzieja Sądu Okręgowego w Gdańsku na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił jego przyjęcia.

Ponieważ autor zażalenia nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku uzupełnienia braku formalnego wniesionego środka, słusznym było rozstrzygnięcie o odmowie jego przyjęcia. Jednocześnie wniesione zażalenie, poza

wyrażeniem braku akceptacji dla takiej decyzji sądu, nie zawiera żadnej uzasadnionej kontrargumentacji, do której można byłoby się odnieść.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł]